

върналъ Конрадъ. — Татко ще ви приеме съ радостъ.

И братята напуснали пещерата. Вечерята тѣ стигнали въ града, дето Конрадъ купилъ за братята си дрехи, оржие и коне. Тѣ пренощували тамъ и на сутринята тръгнали.

Пжтътъ минавалъ презъ една хубава планинска долина.

Братята пуснали конетѣ да пасатъ, а тѣ легнали на сѣнка. Изведнѣжъ Леополдъ скочилъ, трѣсналъ си ржката и отъ нея паднала черна мравка. Той не можелъ да търпи тия насѣкоми. Озърналъ се наоколо. Наблизо забелязалъ мравунекъ и понечилъ да го стжпче съ краката си. Но Конрадъ го спрѣлъ.

— Мили братко, — казалъ му той, — не закачай невиннитѣ създания.

Леополдъ го послушалъ и оставилъ мравкуна.

Братята яхнали конетѣ и потеглили. Но Конрадъ чулъ тънѣкъ гласецъ отъ мравкуна:

— Княже, княже, почакай малко!

Той спрѣлъ очудено коня си и забелязалъ на камѣка голѣма мравка съ коронка на главата.

— Князь Конраде, — изписукала мравката, — ти спаси царството ми отъ гнѣва на брата си. Ако нѣкога ти потрѣбва моята помощъ, извикай три пжти царицата на мравките и азъ ще ти помогна.

Тѣ стигнали до една голѣма рѣка и видѣли много патици.

— Хубаво ще е, — казалъ Робертъ, — да убиемъ нѣколко патици за вечеря.

Конрадъ го спрѣлъ.

— Остави се, братко, — рекълъ му той. — Не отнемай живота на беднитѣ птици.

Робертъ послушалъ и братята тръгнали по-нататѣкъ. Но Конрадъ пакъ чулъ, че нѣкой го вика.

Той видѣлъ единъ голѣмъ патокъ съ златна корона на главата.

— Ти спаси мене и подданицитѣ ми отъ смъртъ, — рекълъ патокътъ. — Ако нѣкога ти потрѣбва моята помощъ, извикай три пжти царя на патицитѣ: азъ ще ти помогна.

Вървѣли тѣ изъ гората и стигнали при едно хралупато дърво. По кората му течелъ медъ.

— Тукъ има пчели, — казалъ стариятъ братъ. — Да сберемъ сжчки, да ги запалимъ и да извадимъ медъ.

— Не правете това, братя, моля ви, — казалъ Конрадъ. — По-добре да вървимъ и да потърсимъ мѣсто за нощуване, докато е още свѣтло.

Братята послушали и тръгнали.

А при Конрада долетѣла една пчела, кацнала на бузата му и избрѣмчала:

— Благодаря ти, княже! Ти избави менъ и подданицитѣ ми отъ страшна смъртъ. Ако нѣкога видишъ, че мога да ти помогна, повикай три пжти царицата на пчелитѣ, и азъ ще ти се притека на помощъ.

Слнцето вече залѣзло и по небето сияели звезди, когато братята стигнали до единъ грамаденъ старъ замѣкъ.

Братята минали дългъ редъ отъ разкошни стаи и не срещнали живъ човѣкъ. Тѣ викали съ силенъ гласъ, но никой не отговарялъ.

Най-после стигнали до една стаичка, въ която спѣлъ единъ старецъ съ сребристи коси и дълга бѣла брада. Той отворилъ очи и мълчаливо изгледалъ братята.

— Извинявай, старче, че те безпокоимъ, — казалъ Конрадъ. — Цѣлъ день сме скитали изъ гората, а никжде нѣма мѣсто да пренощуваме. Позволи ни да преспимъ тукъ, дай ни нѣщо да хапнемъ, а утре рано ще си вървимъ.

Старецътъ далъ знакъ на братята да го последватъ. Той ги отвелъ мълчаливо презъ цѣлъ редъ стаички въ една голѣма стая. Тамъ имало три легла подъ балдахини и била приготвена разкошна вечеря. Старецътъ посочилъ леглата и масата и съ дълбокъ поклонъ се отдалечилъ.

Братята се навечеряли, легнали на мекитѣ постелки и спокойно спали до сутринята.

Когато станали, облѣкли се и тръгнали да търсятъ стареца. Братята му благодарили за гостоприемството и почнали да се сбогуватъ, но той мълчаливо поклатилъ глава и ги завелъ при една желѣзна плоча, закачена на стената. На нея пишело:

„Странниче, който и да си ти, ако прекарашъ макаръ и една нощъ подъ нашия покривъ, не ще излѣзешъ вече отъ тукъ, докле не извършишъ тритѣ подвига и ни освободишъ отъ страшното проклятие“.

Леополдъ казалъ на стареца:

— Кажи, що да направимъ. Азъ съмъ готовъ.

Тогава старецътъ допрѣлъ съ черна прѣчица една отъ вратитѣ и тя се шумно разтвори. Братята видѣли златна дѣска, на която било написано:

„Въ оградата на тоя замѣкъ, на ливадата, сж прѣснати две хиляди бисера. Ти трѣбва да ги сберешъ до единъ, преди да угасне последниятъ слнчевъ лжчъ. Ако направишъ това, очаква те голѣмо щастие. Ако ли не, ще се превърнешъ на камѣкъ и ще